

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1999 • ΤΕΥΧΟΣ 5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προσοχή: ἡ «Νέα Τάξη» σκοτώνει...	σελ.	1
Τό Πασχαλινό μήνυμα	σελ.	2
Το λυτρωτικό πάθος καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Χριστοῦ	σελ.	3
Ὁ πόλεμος στὰ Βαλκάνια καὶ ἡ ὑπονόμευση τῆς Ὁρθοδοξίας	σελ.	6
Ἱστορική ἀναδρομὴ στὴ σύγχρονη οἰκουμενικὴ κίνηση	σελ.	7
Κρυφὸ σχολειό: Μῦθος ἢ Πραγματικότητα;	σελ.	9
Ὁ «Μεγάλος Ἀδελφός» μᾶς παρακολουθεῖ	σελ.	10
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	10

ΠΡΟΣΟΧΗ: Η «ΝΕΑ ΤΑΞΗ» ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι ἀγρυπνούσαμε ἀνυμνολογοῦντες τὴν Ὑπερένδοξο Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τιμῶντες καὶ ἐορτάζοντας τὸν Εὐαγγελισμό τῆς ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, οἱ δόμβες τῶν ἀμερικανονατοϊκῶν ἀεροσκαφῶν «τέταρτης γενιᾶς» ἔσκαβαν τὴν σερβικὴ γῆ, σκοτώνοντας ἀδιακρίτως ἀμάχους, γέροντες, γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά, καὶ κυρίως δολοφονώντας ἐν ψυχρῶ τίς ἐλπίδες πού ἀνέθαλαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου γιὰ ἓναν κόσμον εἰρηνικό, δίκαιο καὶ ἀνθρώπινο.

Γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ἡ ὑποκρισία τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐθριαμβεύσε βαφτίζοντας τὸν ἀκήρυκτο πόλεμο σὲ «ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια». Ἡ εὐαισθησία τῶν νεοκόπων αὐτῶν «ἀνθρωπιστῶν» γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἦταν τόση, ὥστε παρὰ τίς πανταχόθεν ἐκπορευθεῖσες ἐκκλήσεις, δέν ἐδέχθησαν κατάπαυση τοῦ πυρός οὔτε τὴ Μεγάλη Παρασκευή, οὔτε καὶ τὸ Πάσχα, καὶ αὐτὸ ...γιὰ νὰ μὴ δώσουν

στόν «ἐγκληματῖα Μιλόσεβιτς» τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνασυντάξει τίς δυνάμεις του!

Οἱ χριστιανοὶ «ἀνθρωπιστές» τοῦ ΝΑΤΟ εἶχαν σεβασθεῖ τὸ ραμαζάνι τότε τῶν μουσουλμάνων στόν «Πόλεμο τοῦ Κόλπου». Τὸ Πάσχα τώρα τῶν Ὁρθοδόξων δέν τὸ ἐσεβάσθησαν! Οὔτε καὶ τὸ δικό τους Πάσχα, ὡς παπικοί καὶ προτεστάντες. Ἡ ἀντίδραση τῆς «πολιτισμένης Δύσης», μπουκωμένης ἀπὸ χάμπουργκερ, ἡρωίνη καὶ παραπληροφόρηση τοῦ CNN, ἀπέναντι καὶ σ' αὐτὴ τὴ βαρβαρότητα ἦταν ἀπογοητευτικὴ, ἀκόμη καὶ γιὰ τίς προσδοκίες αὐτῶν πού δέν περιμένουν σχεδὸν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐδῶ καὶ δέκα περίπου χρόνια, μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ ὑπαρκτοῦ, ἢ καλύτερα ἀνυπάρκτου, σοσιαλισμοῦ, ἀρχίσαμε νὰ γινόμαστε ἀποδέκτες τῆς προπαγάνδας - σὲ παγκόσμιο μάλιστα ἐπίπεδο - γιὰ μιὰ «Νέα Ἐποχὴ» καὶ μιὰ «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Κατὰ «σύμπτωση» καὶ τὸ Τρίτο Ράιχ

του Άδόλφου Χίτλερ μιλούσε για μία «Νέα Τάξη Πραγμάτων», την οποία μάλιστα προ-σπάθησε να επιβάλει διά της βίας, με άποτέ-λεσμα τά πενήντα εκατομμύρια νεκρούς του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Όμως όλα αυτά ήταν κάπως θεωρητικά και αρκετά μακρινά για μās (Περσικός), σε βαθμό που κάποιιοι να θεωρούν και υπερβολι-κούς, αν όχι «φανατικούς» και «φονταμεντα-λιστές», όσους έπεσήμαιναν τούς κινδύνους.

Τώρα όμως τά έχουμε όλα στή γειτο-νιά μας. Τήν «άνθρωπιστική βοήθεια» τών πυραύλων, τά καραβάνια τών προσφύγων, τήν οικολογική καταστροφή, και όλα αυτά, βέβαια, «για τό καλό μας».

Ή «Νέα Τάξη Πραγμάτων» τής «Νέας Ήποχής» δέν άστειεύεται. Σκοτώνει. Τό Νέο ΝΑΤΟ αὐτοανακηρύσσεται σε παγκόσμιο χωροφύλακα και έξουσιοδοτεί τόν έαυτό του να έπεμβαίνει όπου, όποτε και όπως αὐτό κρίνει «για τήν προστασία τών ανθρώπινων δικαιωμάτων τών μειονοτήτων». Ή ΟΗΕ γίνεται θεραπευτίδα τών ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Τά ταλαίπωρα «άνθρώπινα δικαιώματα» και μάλιστα τών ύπαρκτών ή και κατασκευα-ζομένων μειονοτήτων γίνονται - έτσι τό έχουν σχεδιάσει οί Νεοταξίτες άρχιμάγειροι - έργα-λειό μετασχηματισμού που θά φέρει τήν άν-

θρωπότητα προς τήν ποθούμενη «Νέα Τάξη».

Και να σκεφθει κανείς, ότι οί φωνασκούν-τες ύποκριτικώς και έπιλεκτικώς επίδοξοι πα-γκόσμιοι μονοκράτορες για τά ανθρώπινα δι-καιώματα, δέν έχουν κυρώσει τή χάρτα του ΟΗΕ για τά ανθρώπινα δικαιώματα, τά ό-ποια στή χώρα τους παραβιάζουν κατά συρ-ροήν και έξακολούθησιν. Είναι αὐτοί οί ίδιοι που ένώ πιέζουν άλλες χώρες σε όλο τόν κό-σμο για κατάργηση τής θανατικής ποινής, σίς δικές τους φυλακές χιλιάδες θανατοποι-νίτες περιμένουν τή σειρά τους για τήν ήλε-κτρική καρέκλα. Άς είναι. Τό καλό - αν ύ-πάρχει και κάτι καλό - είναι ότι οί μάσκες, και όσες δέν έπесαν, πέφτουν.

Οί Ήρθόδοξοι, και μάλιστα έμεϊς οί Ήλ-ληνες, κατανοούμε ότι είμαστε στόχος. Δέν τούς άρέσουμε. Ποτέ δέν τούς άρέσαμε. Ποτέ δέν μās είδαν με καλό μάτι.

Τό κακό έχει άποθηριωθεί. Ήμεϊς όμως δέν τό δάζουμε κάτω. Ήσα - ίσα που μέσα μας γιγαντώνεται ή άπόφαση για αντίσταση.

Τό κακό δέν είναι αιώνιο.

Τόν τελευταίο λόγο δέν θά τόν έχει τό κα-κό, όσο κι αν ή δύναμή του φαίνεται άνίκητη.

Ή τελική νίκη είναι του Χριστου, τής Ζωής, τής Ήναστάσεως.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

Του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ήλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου

Α΄δελφοί μου, Παιδιά μου, Ή Ήνάσταση δέν είναι μία συμβολική διήγηση που «οί θρησκείες έφρόντισαν να έντάξουν στό έσχατολογικό κήρυγμα των από τόν και-ρό που ό άνθρωπος δοκίμασε να έξαγοράσει με τό πνευμά του και τήν ψυχή του τό δέος του Χρόνου, τό δέος τής βέβαιης ήττας του», όπως πιστεύουν μερικοί διανοούμενοι μας. Ή Ήνάσταση του Χριστου είναι άφ' ενός μέν ένα βεβαιωμένο ιστορικό γεγονός παγκόσμι-ας σημασίας, αλλά και μία πνευματική βεβαι-ότητα, που έγγυάται τήν έσωτερική ανακαί-νιση του ανθρώπου που πιστεύει. Ή Θεάν-θρωπος, ως «πρωτότοκος πάσης κτίσεως», γίνεται ή άπαρχή τής σωτηρίας μας. Έτσι, τό Πάθος και ή Ήνάσταση του Χριστου γίνο-νται ή προκαταβολική για όλο τόν κόσμο ά-παρχή μās καινούργιας έποχής, μέσα στήν

όποια ύπάρχει θέση για όλους, όσοι πιστεύο-ν ειλικρινά και με άπλότητα στον Χριστό τής Ήκκλησίας. Είναι ή άπαρχή τής δίωσης τής Βασιλείας του Θεου.

Τήν αλήθεια αὐτή παριστάνει χαρακτηρι-στικά ή βυζαντινή έκφραση τής εικόνας τής Ήναστάσεως. Ήκει εικονίζεται ό Ήναστημέ-νος Χριστός να κρατεί από τό χέρι τούς Γε-νάρχες μας, τόν Άδάμ και τήν Εύα, συντριβο-ντας τίς πύλες του Άδου και νικώντας τίς δυ-νάμεις που διαφεντεύουν τόν κόσμο. Σηκώνο-ντάς τους επάνω, συνανασταίνει όλο τό άν-θρώπινο γένος μας, βγάζοντάς μας από τόν κόσμο τής φθοράς, που είναι ό κόσμος τής ά-μαρτίας, και οδηγώντας μας σε μία νέα κατά-σταση ζωής και άφθαρσίας. Μετά τήν Ήνά-σταση, «τά πάντα πεπλήρωται φωτός, ούρα-νός τε και γη και τά καταχθόνια», γι' αὐτό

καί ὅλοι δικαιούνται νά πανηγυρίζουν γιά τή σωτηρία τους, μιᾶς καί ὁ διάβολος τώρα πιά ἔχει δεθεῖ καί μπορεῖ νά κατέχει μόνο ὅσους μέ τή θέλησή τους ὑποτάσσονται σ' αὐτόν, δοκιμάζοντας τό θάνατο καί τή φθορά.

«Ἀνέστη Χριστός καί ζωή πολιτεύεται». Τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἐπαναστατικό, ὀδηγεῖ στήν ἐξανάσταση τῶν συνειδήσεων γιά ἕναν καλύτερο κόσμο ἀπό τούτη ἀκόμη τή ζωή, ἀναστημένο καί ἀνανεωμένο. Μέ τήν ἐλπίδα τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπό τά δεσμά τῶν παθῶν, ἀπό τή δεσποτεία τοῦ σκότους. «Ὅμως ἐνῶ θά περίμενε κανεῖς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά ἤθελαν νά γευθοῦν τήν ἀναγέννηση πού χαρίζει ὁ Ἀναστημένος Χριστός, ἐν τούτοις ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετική. Οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν νά ζοῦν συμβιβασμένοι μέ τήν ἁμαρτία, τήν κακία, τήν ἀνεσιτότητα.

Παρέκαμψαν τήν πρόκληση τῆς Ἀνάστασης. Προτίμησαν τήν ἐξασφάλιση τῆς ἐφήμερης διοτήτων. Τιμοῦν ἴσως τόν Ἀναστημένο Χριστό, ἀλλά μένουν στό ἐπίπεδο τῆς λαογραφικῆς, ἀνθρωποκεντρικῆς ἢ καί γαστρονομικῆς ἐκδοχῆς τῆς Ἀνάστασης. Ἔτσι ὁμως δέν φθάνουν στήν ὑπέρβαση τῶν κλουδιῶν τῆς σύγχρονης τεχνολογίας, στή δραπέτευση ἀπό τόν τεχνητό τρόπο ζωῆς καί ὑπαρξῆς.

ΤΟ ΛΥΤΡΩΤΙΚΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εῶρτάζοντες τά ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου μας γιά μιᾶ ἀκόμη φορὰ θά διαπιστώσουμε ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός διχάζει τούς ἀνθρώπους ἢ μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι διχάζονται λαμβάνοντας διαφορετική στάση ἀπέναντί Του.

Ὅπως λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, κατά τήν θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Κυρίου στήν ἁγία Πόλι Ἱερουσαλήμ οἱ παῖδες εὐφημοῦν καί ψάλλουν τό Ὠσαννά, ἀλλά οἱ Πρεσβύτεροι, οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι προσποιοῦνται ὅτι τόν ἀγνοοῦν καί ἐρωτοῦν· ποιός εἶναι αὐτός, καί προετοιμάζουν τήν θανάτωσί Του.

Τήν διαφοροποίησι τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ διαπιστώνουμε καί κατά τήν διάρκεια τοῦ θείου Πάθους. Οἱ θεοκτόνοι τόν ὑβρίζουν, τόν βασανίζουν, τόν ἐξευτελίζουν, τόν σταυρώνουν. Οἱ πιστοί μαθηταί καί μαθήτριαι ἀκολουθοῦν καί συμμετέχουν στήν ὀδύνη τοῦ Διδασκάλου.

Ὁ Ἰούδας προδίδει, ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος

Ἡ Ὁρθόδοξη λατρεία δέν καταφεύγει σέ «ἀποδείξεις» γιά τήν Ἀνάσταση, δέν ἀποπειρᾶται νά πείσει κανέναν. Προβάλλει τό γεγονός καί τίς συνέπειές του. Καί ὅποιος θέλει συνορτάζει. Εἶναι αὐτή μιᾶ ἄλλη ὁδός γνώσεως, μόνον ἐμπειρική, καθόλου ἰδεολογική. Εἶναι ἡ ὁδός τῆς πίστεως, πού μεταφράζεται σέ συγκεκριμένες ἀποδοχές ποιοτικῶν μεγεθῶν, τῆς χάριτος, τῆς ζωῆς, τῆς λύτρωσης, τῆς ἀναγέννησης, τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδας, τῆς δικαίωσης, τῆς κληρονομίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καλούμεθα νά γιορτάσουμε τήν Ἀνάσταση, μετέχοντες, μακριά ἀπό νοητικές ἀντικειμενικότητες καί ἀναπαραστατικές ἀντιληπτότητες, στή βίωση τῶν δώρων τῆς Ἀνάστασης. Τά δῶρα αὐτά τά ἔχουμε ἀνάγκη, καθὼς ζοῦμε τή ζοφερή ἀπειλή τῆς ἥττας μας, τή φορικτὴ ἐμπειρία τῆς «κενῆς ἀπάτης τοῦ κόσμου τούτου».

Ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι ἡ βεβαίωση τῆς ἀφθαρτότητας καί τῆς ὄντοτήτάς μας ἐν Χριστῷ. Ὅσοι πιστοί ἄς προσέλθουμε ταπεινοί προσκυνητές Του. Χριστός Ἀνέστη!

Μετ' εὐχῶν ἐορτίων καὶ ἀγάπης

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

μέ τήν Παρθένο Μαρία, τήν Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καί τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή στέκονται κοινά στόν Σταυρό.

Ὁ εὐγνώμων ληστής πιστεύει καί σώζεται. Ὁ ἀμετανόητος ληστής βλασφημεῖ καί χάνεται.

Ὁ ἱερός Ἀὐγουστίνος παρετήρησε: «Γνωρίζω τρεῖς σταυρούς: Ἐνα σταυρό πού σώζει. Εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Ἐνα σταυρό, διὰ τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ καλοῦ ληστοῦ, τοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ σταυρωθέντος. Γνωρίζω κι ἕνα τρίτο σταυρό, πού σέ κάνει νά χάνεσαι γιά τήν αἰωνιότητα. Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Χριστοῦ σταυρωθέντος ληστοῦ. Οἱ τύποι αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν δύο ληστῶν, ἀντιπροσωπεύουν ὅλη τήν ἀνθρωπότητα».

Τόν διχασμό τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἶχε ἤδη προφητεύσει ὁ δίκαιος Συμεών, ὅταν δέχθηκε στίς ἀγκάλες του τό θεῖο Βρέφος στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος: «Ἰδοὺ οὗτος

τό φῶς.

Οἱ σημερινοὶ ἀνθρωποκτόνοι δέν γνωρίζουν ὅτι κάθε δόμβα καί πύραυλος πού ἐκτοξεύουν κατά ἀνυπερασπίστων ἀνθρώπων πλήττει πρῶτα αὐτούς τούς ἰδίους, γιατί τούς καταστρέφει κάθε ἴχνος ἀνθρωπιᾶς, φυγαδεύει τήν ἀγάπη, καί ὁ πλασμένος γιά φιλανθρωπία ἀνθρωπος γεμίζει ἀπό μισανθρωπία.

Γιά ποιούς νά πρωτοκλαύσουμε; Γι' αὐτούς πού ἀνελέητα πλήττονται ἀπό τίς δόμβες καί τούς πυραύλους ἢ γι' αὐτούς πού τά ἐκτοξεύουν;

Ὅλες οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων ἀνασταυρώνουν τόν Χριστό. Μεγαλύτερη ὁμως ἁμαρτία ἀπό τόν πόλεμο δέν ὑπάρχει. Ἡ Ἀμερική καί ἡ Εὐρώπη δίνουν ἐξετάσεις καί φανερόνουν τό ἀληθινό τους πρόσωπο, πού κρύβεται πίσω ἀπό τό προσωπεῖο.

Θά πρέπει νά προβληματισθοῦμε πολύ οἱ Νεοέλληνες, πού ἔχουμε ἀναγάγει τήν πνευματικά ἀνεπιφύλακτο ἔνταξι μας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωσι σέ σύγχρονη «μεγάλη ἰδέα» τοῦ Γένους.

Δέν θέλω νά καταδικάσω συνολικά τούς λαούς αὐτούς, γιατί γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν ἀνάμεσα τους καί ψυχές εὐαίσθητες, πονετικές καί φιλάνθρωπες. Ὅμως δέν ἐπικρατοῦν αὐτοί, ἀλλά «οἱ τούς πολέμους θέλοντες».

Οἱ ἐξουσίες τῆς μεταχριστιανικῆς Ἀμερικῆς καί Εὐρώπης φαίνεται νά μὴν ἔχουν πολλή σχέση μέ τόν Πάσχοντα Χριστό. Γι' αὐτό ἄλλως τε οὔτε κατά τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τους δέν διέκοψαν τούς ἀνελέητους βομβαρδισμούς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός πάσχει. Ὁ Σερβικός λαός πάσχει. Οἱ πρόσφυγες τοῦ Κοσσυφοπεδίου, θύματα τῆς σκληρότητος τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, πάσχουν.

Συμπάσχουμε καί ἐμεῖς μαζί τους.

Ἀτενίζουμε τόν Πάσχοντα Κύριο καί τόν βλέπουμε νά σιωπᾷ.

Κύριε, γνωρίζουμε ὅτι ἡ σιωπή Σου δέν σημαίνει καί ἀδιαφορία Σου. Ὁ χρόνος θά δείξει

πού ἀποβλέπει ἡ παιδαγωγία τῆς σιωπῆς Σου καί τῆς ἀνοχῆς Σου. Ἐμεῖς ὁμως, περιορισμένοι στόν χρόνο, δοῶμεν μετά τοῦ Προφήτου Σου καί τῆς Ἐκκλησίας Σου: Κύριε «ἐξέγειρον τήν δυναστείαν Σου καί ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμᾶς» (Ψαλμ. 79, 2), τούς Ὁρθοδόξους Σέρβους, τούς πρόσφυγες Κοσσοδάρους καί κάθε διωκόμενο καί βασανιζόμενο λαό.

Στό βαθύ σκότος, πού μᾶς καλύπτει σήμερα λόγῳ καί αὐτῶν τῶν γεγονότων καί τῶν πιθανῶς ἐπερχομένων δεινῶν, ὑπάρχει ἓνα φῶς. Φῶς ἄκτιστο καί αἰώνιο. Τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Τόν τελευταῖο λόγο στόν κόσμο δέν τόν ἔχει ὁ διάβολος, ἡ ἁμαρτία, ὁ θάνατος. Οὔτε ὁ κ. Κλίντον καί οἱ Εὐρωπαῖοι ἡγέτες μέ τούς πυραύλους καί τίς δόμβες τους. Τόν τελευταῖο λόγο ἔχει ὁ Σταυρωθεῖς καί Ἀναστάς Κύριος, ὁ μόνος Κύριος τῆς Ἱστορίας, διὰ τόν ὅποιον «ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς, τά ὄρατά καί τά ἀόρατα... τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων, καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε» (Κολασ. α' 16-17).

Κύριε, ζητοῦμε τήν Χάρι Σου νά κρατήσουμε γρηγοροῦσα τήν συνειδησί μας, νά εἴμαστε πάντα μέ τό μέρος τῶν βαϊοφόρων παιδιῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, τῶν πιστῶν μαθητῶν Σου, τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ.

Κύριε, φύλαξέ μας ἀπό τά μεγάλα καί φρικτά ἁμαρτήματα τῆς θεοκτονίας καί τῆς ἀνθρωποκτονίας πού καταντοῦν σέ αὐτοκτονία.

Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου νίκας κατά βαρβάρων δωροῦμενος καί τό σόν φυλάπτων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Χριστός Ἀνέστη. Ἀληθῶς Ἀνέστη!

**Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱεραῆς Μονῆς
Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους
† Ἀρχιμ. Γεώργιος**

Ἅγιον Πάσχα 1999

«Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» αἰσθάνεται τήν ὑποχρέωση νά ἐκφράσει θερμές εὐχαριστίες πρός ὄλους ἐκείνους πού ἀπό τό περίσσευμα ἢ τό ὑστέρημά τους ἔσπευσαν νά ἐνισχύσουν οἰκονομικά τήν προσπάθεια ἐκδόσεως καί κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομή τους μᾶς τονώνει καί ἠθικά. Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τίς ἐπιστολές πού φθάνουν σέ μᾶς. Εἴμαστε ἀνοικτοί στήν ἐπικοινωνία. Μάλιστα θά σᾶς εἴμασταν εὐγνώμονες ἐάν μᾶς στέλνατε εἰδήσεις ἀπό τήν περιοχή του ὁ καθένας, ἀλλά καί γενικότερα πληροφόρηση σχετική πρός τά θέματα μέ τά ὁποῖα ἀσχολεῖται «Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

του Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Ἐπιστήμονος

Δέν υπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐπίθεση τῶν Δυτικῶν χωρῶν κατά τῆς Γιουγκοσλαβίας ὑποκινεῖται ἀπό συμφέροντα καί ἀπό σχεδιασμούς πού λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους κυρίως τὰ λεγόμενα γεωπολιτικά κριτήρια, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὴν δημιουργία μιᾶς μεσοβαλκανικῆς ζώνης ἀμερικανικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τὴν Ἀδριατική μέχρι τὸν Εὐξεινο μέ δυνατότητα διελεύσεως ἀγωγῶν πετρελαίου, φυσικοῦ ἀερίου κ.λ.π. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἐπισημάνουμε καί τὴν ὑπαρξη θρησκευτικῶν καί πολιτιστικῶν κινήτρων πίσω ἀπὸ τοὺς σχεδιασμούς αὐτούς. Ἡ ἐπίθεση δέν γίνεται κατά τῆς κυβερνήσεως τῆς ὁμοσπονδιακῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀλλὰ κυρίως κατά τοῦ Ὁρθοδόξου Σερβικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1219 μέχρι σήμερα ἀποτελεῖ τὸ σύνορο μεταξύ Ὁρθοδόξου Ρωμηοσύνης καί Φραγκισμοῦ, τὸ τεῖχος τὸ ὁποῖο οὐδέποτε διεπέρασε ὁ Παπισμός στὴν προσπάθειά του νὰ κατέλθει νοτιότερα.

Τὸ Κοσσυφοπέδιο δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἱστορική καί πνευματική κοιτίδα τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους. Ἀποτελεῖ οὐσιαστικά ἓνα ἀνοικτό μουσεῖο ὑστεροβυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Πολλὰ μοναστήρια τῆς περιοχῆς ἔχουν ἀγιογραφηθεῖ ἀπὸ τὴν Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης (Μιχαήλ Ἀστραπᾶς καί οἱ μαθητές του) τὸν ΙΔ' αἰῶνα καί δλέπουμε δυστυχῶς «ἔξυπνες δόμβες» τοῦ ΝΑΤΟ νὰ πλήτουν καί αὐτὰ τὰ μνημεῖα Ὁρθοδόξου πολιτισμοῦ, πού συμβολίζουν ἐπὶ αἰῶνες τὴν πνευματική σχέση τοῦ Ἑλληνικοῦ μέ τὸν Σερβικό λαό.

Ἀπὸ τὸ 1989, ὅταν ἄρχισε ἡ κατάρρευση τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, πολλοὶ πολιτικοί, οἰκονομικοὶ θρησκευτικοὶ καί ἐπιστημονικοὶ παράγοντες τοῦ Δυτικοῦ κόσμου ἀπεφάσισαν νὰ πράξουν πᾶν τὸ δυνατόν ὥστε νὰ μὴν ἀνορθωθεῖ ποτέ τὸ Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικό φρόνημα τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καί νὰ ἐμποδισθεῖ ἡ συνεργασία ὄλων αὐτῶν τῶν ἑκατομμυρίων κληρονόμων τοῦ Βυζαντίου (Ρωμανίας) καί μαθητῶν τοῦ Κυρίλλου. Νὰ ἀποτραπεῖ ἡ πνευματική σύνδεση μεταξύ τους καί ἰδιαίτερα μέ τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ γονίδια τῶν Σταυροφοριῶν παραμένουν ἰσχυρά σέ πολλοὺς κύκλους ἐξουσίας στή Δύση. Ἡ πολεμική κατά τῆς Ὁρθοδοξίας φάνηκε πρῶτα στό ἐπίπεδο τῶν ποικίλων προπαγανδῶν καί τῶν διεισδύσεων. Ὁ Πάπας ὄρισε καρδινάλιο γιὰ τὸ Βλαδιβοστόκ, στήν Ρωσική Ἄπω Ἀνατολή, ὅπου δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνας καθολικός! Οὐσιαστικά τὸ Βατικανό εἶδε τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή ὡς χῶρο νέας ἱεραποστολῆς καί «ἐπανευαγγελισμοῦ». Οἱ Προτεστάντες ἀγόρασαν τηλεοπτικά κανάλια στήν Ρωσία καί χρηματοδότησαν τὰ πρῶτα πολιτικά κόμματα στήν Βουλγαρία (ὁμολογία τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Λοῦντσεφ). Στήν Βουλγαρία πάλι, ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς κληρικούς πού προκάλεσαν τὸ προσωρινό - ἐλπίζουμε - σχίσμα κατά τοῦ Πατριάρχου Μαξίμου ἀπεδείχθησαν τρόφιμοι τοῦ Σεμιναρίου τοῦ Ἀμερικανοκοροεάτου αἰρεσιάρχου Μούν. Γενικά ἡ εἰσβολή τῶν παραθρησκευτικῶν ἔγινε ἔντονη καί γενναιοδῶρος ὑποστηριζόμενη σέ ὅλο τὸν Ὁρθόδοξο κόσμο κατά τὴν τελευταία δεκαετία, στήν κρίσιμη, δηλαδή, μεταβατική ἐποχή τῶν Ἀνατολικοευρωπαϊκῶν κοινωνιῶν. Καί εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρωτοστάτησε γιὰ μία Διορθόδοξη συνεργασία στήν προσπάθεια ἀντιμετώπισεως τῶν διεισδύσεων αὐτῶν καί στόν ἀγῶνα γιὰ πνευματική στήριξη τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ ἀντι-ορθόδοξος ρατσισμός πολιτικῶν καί διανοητῶν ἔγινε αἰσθητός καί σέ ἄλλους τομεῖς καί μέ διάφορες μεθόδους. Τὸ 1992 ὁ τότε Γενικός Γραμματεὺς τοῦ ΝΑΤΟ, ὁ Βέλγος Βίλλυ Κλάες δήλωσε ὅτι στοὺς πολιτικούς καί οἰκονομικούς θεσμούς τῆς Εὐρώπης δέν ἔχουν θέση «οἱ κληρονόμοι τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ». Τὸ 1993, ὁ πανίσχυρος σήμερα Διοικητὴς τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Τραπεζῆς τῆς Γερμανίας, ὁ Χάνς Τιτμάγιερ, ἔδωσε τὴν πρώτη του συνέντευξη ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του σέ λαϊκό περιοδικό τοῦ Βατικανοῦ καί τόνισε ὅτι εἶναι ὀπαδός τῆς Εὐρώπης τῶν Καθολικῶν λαῶν καί θαυμαστῆς τῶν ὁραμάτων τοῦ Καρλομάγνου. Σημειωτέον ὅτι ὁ Καρλομάγνος, ὅπως ἀποδει-

κνύει και ό π. Ίωάννης Ρωμανίδης, ύπηρξε ό θεμελιωτής του θρησκευτικού και πολιτικού φανατισμού της Δύσεως κατά της Έλληνορθόδοξης Ρωμανίας. Τό 1994 σέ δίκη εις βάρος της Γαλλικής έφημερίδος LIBERATION ή όποία ειχε συκοφαντήσει τον Πατριάρχη Παύλο των Σέρβων, κορυφαίοι Γάλλοι διανοητές ίσχυρίσθηκαν ότι «για όσα γίνονται στα Βαλκάνια υπεύθυνη είναι ή Όρθοδοξία και μάλιστα τό κακό ξεκινάει από τά έργα του Άγίου Ίωάννου του Χρυσοστόμου!»

Τό αποκορύφωμα της πολεμικής έρχεται μέ τό βιβλίο του καθηγητού του Χάρβαρντ Σάμιουελ Χάντιγκτον, συμβούλου πολλών ίσχυρών προσώπων του Άμερικανικού κατεστημένου, περί «Συγκρούσεως των Πολιτισμών». Ό Χάντιγκτον προδίδει πόλεμο της Δύσεως κατά των άλλων θρησκευτικών ομά-

δων και όρίζει ότι ως Εύρώπη νοούνται μόνο οι Καθολικοί και οι Προτεστάντες. Ό Κλίντον αποδεικνύεται μαθητής του. Ό Σερβία πληρώνει τό τίμημα της έμμονης της στην Όρθοδοξία και στην Βυζαντινή (Ρωμαίικη) κληρονομία.

Ό υλιστική Δύσις δείχνει πλέον κυνικά την έχθρότητα της προς την Όρθόδοξη Άνατολή. Πρίν από λίγες εβδομάδες ή γαλλική έφημερίδα LE MONDE έδινε την πρώτη σελίδα της στον Άλβανό συγγραφέα Ίσμαήλ Κανταρέ για να κηρύξει τό μίσος του κατά των Όρθοδόξων και ειδικότερα των Έλλήνων. Στην Εύρώπη και στίς Η.Π.Α. αρχίζουν να πέφτουν οι μάσκες. Τουλάχιστον να γνωρίζουμε ποιό είναι και τί σκέπτονται οι πάσης φύσεως έταίροι μας.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Α΄.

Ένα από τά σοβαρότερα θέματα που τίς τελευταίες δεκαετίες απασχολεί όλο και περισσότερο τό όρθόδοξο πλήρωμα είναι ή πορεία της συγχρόνου οικουμενικής κινήσεως.

Παρά την σοβαρότητα, όμως, του θέματος τό ευρύ κοινό έλάχιστα γνωρίζει τόσο για την ίδια την οικουμενική κίνηση όσο και για τους ανάλογους διεκκλησιαστικούς οργανισμούς και τίς αποφάσεις που λαμβάνονται σ' αυτούς. Ό έλλιπής αυτή ένημέρωση οδηγεί τίς περισσότερες φορές σέ λανθασμένες έκτιμήσεις και συμπεράσματα, σέ εύκολη παραπληροφόρηση και πολύ συχνά στον έθισμό και τον αποχρωματισμό της βαθύτερης σημασίας των αποφάσεων.

Μέσα από την στήλη αυτή θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε, σέ άδρες γραμμές, την εξέλιξη του συγχρόνου οικουμενισμού και να γνωρίσουμε τους θεσμούς και την λειτουργία των σχετικών οργανισμών καθώς και τους σπουδαιότερους σταθμούς στην πορεία και τίς αποφάσεις τους.

Παράλληλα θα αναφερθούμε και στην σχέση των Όρθοδόξων Έκκλησιών μέ τους διεθνείς αυτούς διεκκλησιαστικούς οργανισμούς. Μία συγκριτική προσέγγιση των άρχων και των στόχων της οικουμενικής κινήσεως στό ξεκίνημά

της, στίς αρχές του αιώνας μας, μέ την σημερινή της μορφή καθώς και μέ τά κριτήρια συμμετοχής των Όρθοδόξων Έκκλησιών σ' αυτήν, θα μάς βοηθήσει να διακρίνουμε την δυνατότητα και τίς προοπτικές της όρθοδόξου αυτής συμμετοχής.

Πρώτος σημαντικός σταθμός στην πορεία της συγχρόνου οικουμενικής κινήσεως υπήρξε ή Πατριαρχική και Συνοδική Έγκύκλιος προς τίς κατά τόπους Όρθόδοξες Έκκλησίες που εξέδωσε τό 1902 ό Οικουμενικός Πατριάρχης Ίωακείμ ό Γ΄.

Ό Έγκύκλιος ανέφερε χαρακτηριστικά πώς «...Θεοφιλές έτι και ευαγγελικόν έστιν έπιζητήσαι τά δοκοϋντα ταίς άγιωτάταις Αυτοκεφάλοις Έκκλησίαις περί των έν τω παρόντι και έν τω μέλλοντι σχέσεων ήμών μετά των δύο μεγάλων του Χριστιανισμού αναδενδράδων, της Δυτικής δηλονούν και της των Διαμαρτυρομένων Έκκλησίας...» και έθετε την βάση της «φιλικής άμοιβαίας προσπελάσεως» και προσεγγίσεως μεταξύ των Έκκλησιών.

Την ίδια, περίπου, περίοδο ανάλογες πρωτοβουλίες άρχισαν να αναπτύσσονται και στον χώρο του Προτεσταντισμού. Έχουμε, έτσι, τό 1910 την σύγκλιση του 1ου Παγκοσμίου Συνεδρίου

Ἱεραποστολῆς τοῦ Ἑδιμβούργου καί τό 1910 ἰδρύεται ὁ «Παγκόσμιος Σύνδεσμος πρός προαγωγὴν Διεθνοῦς Φιλίας διά τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ).

Δεύτερος σημαντικός σταθμός τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως ἦταν ἡ γνωστή Πατριαρχική Ἐγκύκλιος πού ἐκδόθηκε τό 1920 καί ἀπεστάλη ὄχι μόνον πρός τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλά «πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Στήν Ἐγκύκλιο αὐτή καθορίζονται οἱ προϋποθέσεις γιά τήν συνεργασία μεταξύ τῶν χριστιανῶν πού εἶναι ἡ ἄρση καί ἀπομάκρυνση τῆς ἀμοιβαίας δυσπιστίας καί δυσφορίας μεταξύ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καί ἡ ἀναζωπύρωση τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως «φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ἐκ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καί ὅτι τοιαύτη τις προσέγγις τά μάλα ἐστίν εὐκταία καί ἀναγκαία καί πολλάκις χρήσιμος εἷς τε τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἐκάστης τῶν ἐπιμέρους Ἐκκλησιῶν καί τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος», προτείνει ἕνδεκα τομεῖς πρακτικῆς συνεργασίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Θά πρέπει ἐδῶ νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ διαμόρφωση τῆς συγχρόνου οἰκουμενικῆς κινήσεως καί ἡ ἀνάγκη γιά τόν διάλογο καί τήν συνεργασία μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν προέκυψε ἀπό κοινωνικά κυρίως αἷτια κάτω ἀπό τό ἔντονο βάρος τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν μεγάλων δεινῶν τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων πού ἔπληξαν τήν ἀνθρωπότητα καί ὄχι τόσο γιά τήν κάλυψη μιᾶς οὐσιαστικῆς ἀνάγκης στό τομέα τῆς πίστεως καί τῆς θεολογίας.

Ἔτσι, στό κείμενο τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἀναφέρεται χαρακτηριστικά πῶς «...ἔσται δέ ἡ ἀνύποπτος καί ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρός ἀλλήλας συνάφεια καί ἄλλως ὑπέρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καί ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχί ἤδη ταύτη ἡ ἐκείνη τῶν ἐπιμέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλά τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς αὐταῖς ταῖς βάσει τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατά Χριστόν ζωῆς καί κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γάρ ἄρτι λήξας φοβερός παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλεῖστα τά ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν

λαῶν νοσηρά καί ἀπεκάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ καί πρός αὐτά ἐτι τά στοιχεῖα τοῦ δικαίου καί τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδείνωσε μέν τάς ὑποχρεώσεις, ἠνέφξε δέ καί ἄλλας νέας πληγᾶς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλή εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχή καί μέριμνα ἀπό μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Τό 1920, τήν ἴδια ἀκριβῶς χρονιά μέ τήν ἔκδοση τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου, ἰδρύεται στόν χῶρο τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἡ παγκόσμια κίνηση «Ζωή καί Ἔργασία» (Life and Work) καί συνέρχεται τό πρῶτο συνέδριό της στήν Γενεύη ἀπό τίς 9 ἕως 12 Αὐγούστου μέ τήν συμμετοχή 90 ἀντιπροσώπων ἀπό 15 χῶρες.

Τό 1920, ἐπίσης, ἰδρύεται στήν Ἀμερική, ἀπό τήν Ἐπισκοπιανή Ἐκκλησία, ἡ παγκόσμια κίνηση «Πίστις καί Τάξις» (Faith and Order) τό προκαταρκτικό συνέδριό τῆς ὁποίας συνέρχεται στήν Γενεύη ἀπό τίς 16 ἕως 20 Αὐγούστου μέ τήν συμμετοχή 120 ἀντιπροσώπων 70 Ἐκκλησιῶν ἀπό 40 χῶρες. Μεταξύ τῶν ἀντιπροσώπων ἦταν καί 18 Ὁρθόδοξοι, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας Γερμανοῦ. Εἶναι ἡ πρώτη συμμετοχή Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων σέ ἀνάλογα συνέδρια.

Τό 1937 ἀποφασίστηκε ἡ συγχώνευση τῶν δύο κινήσεων «Πίστις καί Τάξις» καί «Ζωή καί Ἔργασία». Μετά τήν λήξη τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἀπό τήν προηγούμενη συγχώνευση, προῆλθε τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.), ὁ σημαντικότερος καί πλέον ἐπίσημος φορέας τῆς συγχρόνου οἰκουμενικῆς κινήσεως.

Ἡ πρώτη Γενική Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. συνῆλθε στό Ἄμστερνταμ τόν Αὐγουστο τοῦ 1948 μέ νωπές ἀκόμη τίς καταστρεπτικές συνέπειες τοῦ πολέμου, σέ μιᾶ προσπάθεια ἀμβλύνσεως τῆς διαιρέσεως καί ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος, σύμφωνα μέ τίς διακηρύξεις τῆς συνελεύσεως.

Στήν συνέχεια θά παρακολουθήσουμε τόν τρόπο λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε., τίς σημαντικότερες ἀπό τίς ἀποφάσεις του, τήν πορεία του στά 50 χρόνια πού ἀκολούθησαν ἀπό τήν ἰδρυσή του καί τήν θέση σ' αὐτό τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἰ. Μ. Ἁγίου Στεφάνου Ἁγίων Μετεώρων

ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ: ΜΥΘΟΣ Ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ;

Εκυκλοφόρησε προσφάτως από τις εκδόσεις της Ἀποστολικῆς Διακονίας ἕνα μικρό ἀλλά μεστό καί πολύ πειστικό διβλίο 24 σελίδων μέ θέμα τό Κρυφό Σχολεῖο καί τίτλο: «Κρυφό Σχολεῖο. Μύθος ἢ Πραγματικότητα;»

Τό πόνημα ἐντάσσεται στήν ἐνδιαφέρουσα ἐκδοτική σειρᾶ «Φυλλάδια ἐπικαιρότητας, ἀριθ. 43» καί ἔχει ἐκδοθεῖ μέ «τήν εὐθύνη καί ἐπιμέλεια τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῆς Κληρονομίας τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν».

Τά κείμενα τοῦ φυλλαδίου ἀπαντοῦν μέ ἀδιάφραστα ἱστορικά στοιχεῖα, σ' ὄλους ἐκείνους πού ἰσχυρίζονται ὅτι τό «Κρυφό Σχολεῖο» εἶναι ἕνας μῦθος. Ἰσχυρισμός, πού ἐδράζεται στήν βούληση τῶν δήθεν προοδευτικῶν καί τῶν ψευτοκουλτουριάρηδων νά πλήξουν τό κῦρος τῆς Ἐκκλησίας καί νά υποδαθμίσουν τόν πρωταγωνιστικό ρόλο της στό νά διασωθεῖ ἡ ταυτότητα τῶν, ἐπί 400 χρόνια, ὑπόδουλων ραγιαδῶν, ὡς Ἑλλήνων καί Ὁρθοδόξων. Σταχυολογοῦμε ἀπό τό μικρό λαμπρό διβλίο, τό ὁποῖο καί συνιστοῦμε ἐνθέρμως:

«Τό σπουδαιότερο ἐπιχείρημα τῶν ἀρνητῶν τοῦ «Κρυφοῦ Σχολείου» εἶναι τό ἐξῆς: «Οἱ Ὁθωμανοί Τοῦρκοι ὑπῆρξαν ἀνεκτικὸί στα θέματα Πίστewς καί Παιδείας. Ἀφοῦ, λοιπόν, δέν κατεδίωκαν τήν ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων καί γενικότερα τῶν Ὁρθοδόξων ὑπηκόων τους (Ρούμ μιλλέτ – τό γένος τῶν Ρωμηῶν), τότε γιατί χρειάζονταν Κρυφά Σχολεῖα στούς νάρθηκες τῶν Ναῶν καί τῶν Μοναστηριῶν;». Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό εἶναι ἡ ἐξῆς:

Ναί μέν γιά λόγους θρησκευτικούς καί διοικητικούς οἱ Ὁθωμανοί Σουλτάνοι παρεχώρησαν προνόμια καί ἔδειξαν ἕνα βαθμό ἀνοχῆς πρός τούς Ρωμηούς ὑπηκόους τους, ὅμως ὑπῆρξαν περίοδοι καί περιοχές, στίς ὁποῖες δέν τηρήθηκαν οἱ ὑποσχέσεις αὐτές. Δέν μποροῦμε νά ὀμιλοῦμε γιά μία ἐνιαία τουρκοκρατία στόν χρόνον καί στόν χώρον.

Ἐπῆρξε διαφορετική (πιό καταπιεστική) μεταχείριση τῶν ὑποδούλων κατά τοὺς πρώτους αἰῶνες καί διαφορετική στό δεύτερο ἡμισυ τῆς τουρκοκρατίας μέ τήν ἐπικράτηση μετριοπαθέστερων ἀπόψεων. Ἀλλά καί κατά τόπους ἡ ἐφαρμογή τῶν σουλτανικῶν ἀποφάσεων καί τῶν δικαιωμάτων τῶν ὑποδούλων ὑπέκειτο στήν βούληση, στίς ἰδιορρυθμίες, στό βαθμό θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καί γενικά στήν προσωπικότητα τοῦ τοπικοῦ ὀθωμανοῦ ἡγεμόνος. Σέ μία ἀχανῆ αὐτοκρατορία καί μάλιστα ὑπό τίς συνθήκες διοικήσεως καί ἐπικοινωνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ αὐθαιρεσία τῶν τοπικῶν μπέηδων καί πασάδων ἦταν φαινόμενο σύνθητες. Δέν εἶχαμε, λοιπόν, ὁμοιόμορφη ἐφαρμογή τῶν θεμελιωδῶν ἀποφάσεων περὶ θρησκείας καί παιδείας τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Οἱ ἀποφάσεις αὐτές καταστρατηγήθηκαν ἢ ἀλλοιώθηκαν σέ διάφορες χρονικές περιόδους καί σέ διάφορες ἐπαρχίες καί τοπικές διοικήσεις (βιλαέτια). Δέν ὑπῆρξε ἐνιαία τουρκοκρατία, ἀλλά ποικίλες μορφές της, ἀναλόγως ἐποχῆς καί περιοχῆς.»

Καί παρακάτω:

«Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ὅτι τά Κρυφά Σχολεῖα ἦταν ἀπαραίτητα στοὺς πρώτους δύο αἰῶνες τῆς τουρκοκρατίας λόγω τοῦ κλίματος φόβου καί τρόμου πού ἐπικρατοῦσε, στοὺς δέ ἐπόμενους αἰῶνες, παρά τήν βελτίωση τῆς ὀθωμανικῆς συμπεριφορᾶς, λειτούργησαν εἴτε γιά νά δώσουν λύση ἀπέναντι στήν ἀνθελληνική καί ἀντιχριστιανική τακτική ὀρισμένων τοπικῶν ὀθωμανῶν διοικητῶν, εἴτε γιά νά διδάσκονται ἐκεῖ μαθήματα ἐθνικοῦ φρονηματισμοῦ μέ στόχο τήν ἐκπλήρωση τῶν πόθων τοῦ Γένους».

Σημειωτέον ὅτι ἐκτός ἀπό τό βιβλιαράκι τῶν 24 σελίδων, κυκλοφορεῖ γιά τό ἴδιο θέμα δωρεάν καί φυλλάδιο τῆς σειρᾶς «Πρός τό λαό» (Ἐκδοση τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου. Τηλέφωνο 01/72.30.791)

Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ» ΜΑΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Τὸ τελευταῖο διάστημα ἀναζωπυρώθηκε στὴν Ἀμερική ἡ βάσιμη ἀνησυχία πολλῶν ὅτι ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ παρακολουθεῖται, καὶ νὰ τίθεται ἔτσι σὲ κίνδυνο, ἡ ἰδιωτική τους ζωή. Τὸ θέμα εἶναι μεγάλο.

Θὰ σταθοῦμε στὸν πρόσφατο θόρυβο ποὺ δημιουργήθηκε στὴν Ἀμερική ἀπὸ τὴν ἐνσωμάτωση κάποιων εἰδικῶν καὶ πολλὰ φορὲς μυστικῶν-κωδικῶν σὲ ὀρισμένα προϊόντα μεγάλων ἐταιρειῶν. Ὁ θόρυβος ξεκίνησε μὲ τὴν ἀποκάλυψη ὑπάρξεως ἑνὸς μοναδικοῦ ἀριθμοῦ σὲ κάθε ἐπεξεργαστὴ Pentium III τῆς κορυφαίας κατασκευάστριας ἐταιρείας Intel. Ὁ μοναδικὸς αὐτὸς ἐνσωματωμένος ἀριθμὸς καταργεῖ στὴν πραγματικότητα τὴν ἀνωνυμία τῶν χρηστῶν ἢ λ. ὑπολογιστῶν (H/Y) τοῦ Διαδικτύου (Ἰντερνέτ). Δίνει τὴ δυνατότητα σὲ κάθε εἰσβολέα (χάκερ) νὰ γνωρίζει ὅτι-δήποτε κάνει ὁ χρήστης στὸ Ἰντερνέτ, δηλαδή τις προτιμήσεις του, τίς ἐργασίες του καὶ τίς δραστηριότητές του· νὰ ἐκθέτει σὲ «ἀδιάκριτα βλέμματα» τὴν προσωπικότητά του. Ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνο ὅμως εἶναι αὐτὸ ποὺ δήλωσε κάποιος ἀναλυτὴς ἐπεξεργαστῶν ὅτι μπορεῖ νὰ συμβεῖ: «Ἄν κάποιος καταφέρει νὰ ἀποκτήσει τὸν κώδικα σειρᾶς τοῦ ἐπεξεργαστῆ σου, θὰ μπορεῖ νὰ παριστάνει ἐσένα».

Ἡ ἀνησυχία αὐξήθηκε ἀκόμη περισσότερο ἐπειδὴ στὸ ἴδιο διάστημα ἀποκαλύφθηκε ὅτι κάτι παρόμοιο ἀπεργάζονται καὶ δύο ἀκόμη -μέχρι στιγμῆς- ἐταιρεῖες (ἡ Microsoft καὶ ἡ Macromedia) ποὺ παράγουν προγράμματα (ἐφαρμογὲς τοῦ Office καὶ προγράμματα Shockwave καὶ Flash) λογισμικοῦ H/Y. Στὰ προγράμματα αὐτὰ οἱ παραπάνω ἐταιρεῖες ἔχουν ἐνσωματώσει κάποιους μοναδικούς ἀριθμούς, στοὺς ὁποίους κωδικοποιοῦν σειρὰ στοιχείων ἀπὸ τὴ δραστηριότητα καὶ τίς προτιμήσεις τῶν χρηστῶν τοῦ Ἰντερνέτ. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μόλις συγκεντρωθοῦν ἀποθηκεύονται μὲ αὐτόματο τρόπο καὶ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ χρή-

στη σὲ εἰδικούς καταλόγους αὐτῶν τῶν ἐταιρειῶν (φακέλωμα χρηστῶν).

Κοντὰ σ' αὐτά, πρέπει ἐπίσης νὰ λάβει κανεὶς σοβαρὰ ὑπόψη καὶ τὴν συνταρακτικὴ εἶδηση ὅτι μεγάλα κράτη μὲ πρωτοστάτες τίς Η.Π.Α. καὶ τὴ Γαλλία ἔχουν ἐκτοξεύσει τὸν τελευταῖο καιρὸ πάνω ἀπὸ 50 κατασκοπευτικούς δορυφόρους, ποὺ καλύπτουν ὅλο τὸ φάσμα τῆς γῆς. Μὲ τοὺς δορυφόρους αὐτοὺς ἔχουν τὴ δυνατότητα εἰδικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν κρατῶν αὐτῶν νὰ παρακολουθοῦν ὅλα τὰ τηλεφωνήματα, τὰ φᾶξ καὶ τὸ ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο στὸ Ἰντερνέτ ὄλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς! Καὶ παράλληλα καταγράφουν καὶ φακελώνουν ὅ,τι ἀπὸ αὐτὰ τίς ἐνδιαφέρει!

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ κάνουν διὸ «γιὰ τὸ καλὸ μας», διὸ «γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας, διὸ «γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησή μας· ὅπως-δήποτε ὅμως ἐν ἀγνοία μας καὶ ἀντίθετα μὲ τὴ θέλησή μας!

Μπορεῖ βέβαια αὐτοὶ νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ νομοταγῆς πολίτης δὲν ἔχει νὰ φοβηθεῖ τίποτε ἀπὸ τὸν «ἠλεκτρονικὸ ἀστυνόμο». Τὸ ἐρώτημα ὅμως εἶναι γιατί μὲ τόση εὐκολία ἀμφισβητοῦν τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ ἐλεύθερου πολίτη νὰ καλεῖ τὸν... ἀστυνόμο μόνο τότε ποὺ ὁ ἴδιος τὸν χρειάζεται;

Ὅλα τὰ παραπάνω φαίνεται νὰ δικαιώνουν ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀπὸ νωρὴς ἀκόμη ἀνησχοῦσαν γιὰ τὴν κακὴ χρῆση τῶν ἠλεκτρονικῶν μέσων καὶ γιὰ τὸν ἄμεσο κίνδυνο καταργήσεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἐρώτημα ποὺ τελικὰ ἀνακύπτει ὕστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω εἶναι τὸ πότε ἐπιτέλους θὰ ξυπνήσουμε!

Πηγὲς τοῦ παρόντος ἀρθροῦ:

– Περιοδικὸ «COMPUTER ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ», τεύχη Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1999.

– Περιοδικὸ «RAM», τεύχη Μαρτίου καὶ Μαΐου 1999.

Ἰ. Μ. Ὁσίου Νικοδήμου Γουμένισσας

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Πάπας θυμήθηκε τὰ συγχοροχάρτια

Διαβάσαμε στὴν ἐφημερίδα «Μακεδονία» (3.1.1999):

«Μέ τὸν ἑορτασμό τοῦ Ἰωδηλαίου ἐπανέρχεται καὶ

ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία κατὰ κόρον καλλιέργησε κατὰ τὸ παρελθόν μὲ τὰ «συγχοροχάρτια» στοὺς μετανοήσαντες πιστούς, ἐναντι ἀνταλλάγματος. Σύμφωνα μὲ τὴν παπικὴ Βούλα

(διάταγμα) πού κυκλοφόρησε πρόσφατα, με μιά λειτουργία υπέρ της αναπαύσεως της ψυχής του άποθάνοντος, μιά «*via crucis*», μιά καλή πράξη και τήν άποχή, για μιά μέρα, από τό κάπνισμα και τό ποτό, οί πιστοί μπορούν νά εξασφαλίσουν μιά θέση στον παράδεισο για τούς άγαπημένους τους νεκρούς. Φυσικά, μιά θέση μπορεί νά θρεφεί για όποιοδήποτε είναι διατεθειμένος νά βοηθήσει τούς φτωχούς και άναξιοπαθούντες συνανθρώπους του, νά επισκεφθεί τίς τέσσερις βασιλικές της Ρώμης, καθώς και άλλα ιερά προσκνήματα της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, νά νηστέψει, νά εξομολογηθεί, νά λάβει τή Θεία Κοινωνία και νά απέχει, μιά μέρα τουλάχιστον, από τό κάπνισμα, τό ποτό και τή σεξουαλική έπαφή. Ο σεβασμός και ή τήρηση των παραπάνω κανόνων δίνει πλήρη άφεση για τίς άμαρτίες του Καθατηρίου, σύμφωνα με εκπροσώπους της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας. Σύμφωνα με όρισμένους θεολόγους, όμως, ή άφεση δίνεται και για τίς άμαρτίες της Κολάσεως διότι, ύποστηρίζουν, ό Θεός είναι πολνεύσπλαγχνος και, τελικά, θά συγχωρέσει όλους τούς άμαρτωλούς.*

Ο καρδινάλιος Έτσεγκάραϊ, φοβούμενος μήπως οί πιστοί θεωρήσουν τό Ίωδηλαίο ως έπιλογή της Έκκλησίας πού αποβλέπει σε οικονομικά όφέλη, δήλωσε ότι τό νόημα της άφεσης είναι «ή συνάντηση με τόν φιλεύσπλαγχο Θεό. Δέν ύπάρχει ταρίφα!». Τά ίδια περίπου πιστεύει και ό Μονσινιόρ Σέπε, γραμματέας της έπιτροπής για τό Ίωδηλαίο, ό όποιος δήλωσε: «Δέν πηγαίνει κάποιος στον παράδεισο απέχοντας από μισό λίτρο οίνου! Η άρνηση θά πρέπει νά είναι τό επιστέγασμα μιās έσωτερικής πορείας».

Παρόλα αυτά, όπως γράφει και ή έφημερίδα «Τά Νέα» (2.12.1998) «οί ιστορικοί συνειρμοί δυσκολεύουν πολλούς καθολικούς νά δεχθούν τό νέο παπικό δόγμα».

Ο Πάπας τραγουδάει ράπ τό Εὐαγγέλιο

Διαβάζουμε στην έφημερίδα «Απογευματινή» (18.3.1999):

«Έχοντας ως στόχο του τή δόξα των καλλιτεχνών πού κατακλύζουν τό MTV και τά τόπ 10 των ραδιοσταθμῶν ό Πάπας Ίωάννης Παῦλος Β΄ αποφάσισε με τή συνεργασία του Βατικανού νά θγάλει CD και βίντεο κλίπ προκειμένου νά προσελκύσει περισσότερους νέους στους κόλπους της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας.

Οί παραγωγοί του Βατικανού εξέδωσαν ένα εκατομμύριο αντίγραφα του «Αμπα Πάτερ», προκειμένου

νά προλάβουν τήν περίοδο του Πάσχα, αλλά και τό Ίωδηλαίο, δηλαδή τόν πανηγυρικό έορτασμό των 2000 ετών της χριστιανικής Έκκλησίας.

Στό CD, ό Πάπας άκούγεται νά διαβάξει με ρυθμό ή ακόμη και νά τραγουδά ψαλμούς, άποσπάσματα του Εὐαγγελίου και άλλα πνευματικά άναγνώσματα. Όσο για τή μουσική, πού άκούγεται πίσω από τό πνευματικό αυτό άκουσμα, προέρχεται σχεδόν άπ' όλο τόν κόσμο. Ψαλμοί της Ουγκάντα με άφρικανικά στοιχεία, κέλτικα φλάοντα, μουσική ράπ, αλλά και μπίτ.

Στόχος των μουσικῶν πρωτοβουλιῶν του Πάπα είναι ή μετάδοση του μηνύματος του Χριστού. Μπορεί νά γίνει, όμως, αυτό με τή βοήθεια του Μαμωνά: Κατά τή συνέντευξη Τύπου, πού έγινε για τήν παρουσίαση του βίντεο κλίπ, πολλοί δημοσιογράφοι ζήτησαν νά μάθουν πώς θά μοιραστούν τά κέρδη μεταξύ της μουσικής εταιρείας Sony και του Βατικανού. Η εταιρεία πάντως περιμένει ότι οί πωλήσεις θά φθάσουν σε ύψηρεκόρ και έχει προγραμματίσει τήν προώθηση του CD σε όλες τίς μουσικές έκπομπές για νέους».

Ο Πάπας στη Ρουμανία

Διαβάζουμε στην έφημερίδα «Καθολική», έπίσημο όργανο των εν Έλλάδι ούνιτων, στο φύλλο της 23.3.1999:

«Ηρθη και ή τελευταία άδεβαιότης πού καθιστούσε άμφίβολη τήν έπίσκεψη της Α.Α. του Πάπα Ίωάννου Παῦλου Β΄ στη Ρουμανία. Στίς 12 Φεβρουαρίου, ήμέρα Παρασκευή, τό άπόγευμα, ό Ποντίφιξ έλαβε έπίσημη πρόσκληση της Α.Μ. του Πατριάρχου Βουκουρεστίου κ.κ. Θεοκτίστου, τό δέ πρωί της επομένης ό εκπρόσωπος της Αγίας Έδρας άνήγγειλε ότι ό Πάπας άποδέχθηκε τήν πρόσκληση.

Η ήμερομηνία της έπισκέψεως και τό πρόγραμμα δέν έχουν ανακοινωθεί. Λέγεται ότι τό ταξίδι θά μπορούσε νά γίνει μεταξύ 7 και 9 Μαΐου. Θά είναι ή πρώτη μετάβασις Πάπα Ρώμης σε χώρα Όρθοδόξων».

Σχόλιο: Δεν γνωρίζουμε τούς λόγους ή τίς σκοπιμότητες πού ώθησαν τόν Πατριάρχη Ρουμανίας στην άτυχή αυτή ένεργεια. Κάτι ήξεραν μέχρι τώρα οί Όρθόδοξοι πού δέν καλοῦσαν τόν Πάπα σε έπίσκεψη στίς χώρες τους. Η έμμονή του Πάπα στο πρωτείο και στο άλάθητο, μαζί και με τίς ύπόλοιπες κακοδοξίες του, αλλά και ό μόνιμος στόχος καθυποτάξεως των Όρθοδόξων μέσω της Ούνιας κυρίως, ήταν ύπερεπαρκείς λόγοι γι' αυτή τήν άρνηση των Όρθοδόξων μέχρι τώρα νά δεχθούν τόν Πάπα.

* Σημ. συντ.: πλάνη του Όριγένους.

Δυστυχώς ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας δίνει ἕνα ἀκόμη δείγμα οἰκουμενιστικῆς γραφῆς, μετὰ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἐνώσεως μὲ τούς μονοφυσίτες καί μετὰ τὴν πανθηρησκιακὴ συμπροσευχὴ πού διοργάνωσε τὸ Σεπτέμβριο τοῦ παρελθόντος ἔτους στό Βουκουρέστι. Τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ μοναστήρια τῆς Ρουμανίας καί τὸν εὐσεβῆ λαὸ περιμένουμε ἀντίδραση. Σίγουρα οἱ πρωτοβουλίες αὐτῆς τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας δέν τούς ἐκφράζουν, ὅπως δέν ἐκφράζουν καί τὴ δική μας αὐτοσυνειδησία ὡς Ὁρθοδόξων.

«God and Religion» I

Δυστυχῶς μεγαλόσχημοι ἐκκλησιαστικοὶ συνεχίζουν νὰ στέλνουν ἐπαινετικὲς ἐπιστολές καί εὐλογίες πρὸς τὸ συγκρητιστικὸ - πανθηρησκιακὸ περιοδικὸ «God and Religion» στό ὁποῖο ἀναφερθήκαμε στό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Παρακαταθήκης». Τίς ἐπιστολές αὐτῆς δημοσιεύει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ περιοδικὸ τοῦ κ. Τερζόπουλου (ὁ ὁποῖος ἐκδίδει καί τὸ «Κλίκ», τὴ «Γυναίκα» κ.ἄ.)

Ἐάν δέν διαβάζουν τί γράφει τὸ νεοεποχίτικο περιοδικὸ καί παρ' ὅλα αὐτὰ εὐχαριστοῦν κἀνοντας δημόσιες σχέσεις, εἶναι μικρότερη ἢ εὐθύνη τους, παρ' ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ δέν τούς τιμᾷ καθόλου. Τί νὰ ποῦμε ὅμως γιὰ ἐκείνους πού εὐχαριστοῦν ἀφοῦ τὸ διάδασαν προσεκτικά;

Ἔτσι ὁ «Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Τσέτσης, μόνιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στήν ἐν Γενεύῃ ἔδρα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», (Π.Σ.Ε.), ἀφοῦ, ὅπως γράφει, «ἐδιάβασε μονορούφι τὸ κατὰ πάντα λαμπρὸ περιοδικὸ God and Religion καί ἐχάρη χαρὰν μεγάλην»¹, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἐπαινετικά καί εὐχαριστήρια πού γράφει, διαπιστώνει μετὰ μεγάλης χαρᾶς καί τὸ γεγονός ὅτι τὸ Δελτίον «Ἐνημέρωσις» πού ἐκδίδει ἡ Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία στό Π.Σ.Ε., τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ ἴδιος, «θρῐσκειται στήν ἴδια γραμμὴ πλεύσεως μὲ τὸ ἀξιολογώτατο καί πολλὰ ὑποσχόμενο περιοδικὸ σας» (God and Religion). Νὰ τὸ χαίρονται. Καί μὲ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐρωτήσουμε. Γιατί ἄλλαξε ὁ τίτλος «God and Religion» σὲ «Θεὸς καί Θρησκεία»;

Μήπως διεπίστωσαν οἱ ἐκδότες τοῦ πανθηρησκιακοῦ περιοδικοῦ ὅτι «ἔπρεπε νὰ τὸ παίξουν πῶς Ἕλληνες»; Πάντως κληρὸς καί λαὸς ἔχουν καταλάβει «ποῦ τὸ πάει» τὸ περιοδικό, καί ἔτσι ἂς μὴ ματαιοπονοῦν οἱ ἐκδότες του.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀξιωματοῦχοι καί τὸ περιοδικὸ «God and Religion»

Ὁ ἐκδότης τοῦ «God and Religion» σχεδιάζει, ὅπως διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «Παρόν» τῆς 7.3.99 καί τῆς 4.4.99, τὴν ἔκδοση καί ἐβδομαδιαίας θρησκευτικῆς ἐφημερίδος.

Γράφει λοιπὸν ἡ ἐφημερίδα «Παρόν» στό φύλλον τῆς 4.4.99:

«Ἡ ἔκδοση τοῦ φύλλον ἐπιβεβαιώθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συναντήσεων πού εἶχε ὁ Ἅρῆς Τερζόπουλος στήν Ἀμερικὴ ὅπου συνοδευόταν ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ «God and Religion» Ἀλέξανδρο Στεφανόπουλο. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ὁ Ἅρ. Τερζόπουλος συναντήθηκε μὲ ἀνθρώπους τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, ὅπως ὁ Τόμας Μίλλερ καί ὁ Τζόρτζ Σμίθ, ἀρμόδιος γιὰ θέματα Εὐρώπης, Τουρκίας καί Ἑλλάδας. Μὲ τὸν πρῶτο, σύμφωνα μὲ τίς ἴδιες πληροφορίες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συζητήσεων, πού χαρακτηρίζονται «ἐποικοδομητικῆς», συμφωνήθηκε νὰ πραγματοποιηθεῖ μία σειρά ἀπὸ «δραστηριότητες», ἐνῶ μὲ τὸν Τ. Σμίθ ἔγινε μία συζήτηση γιὰ τὰ ἐλληνοτουρκικά.² Σύμφωνα μὲ τίς ἴδιες πληροφορίες οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναγνωρίζουν τὸν ρόλο τῆς θρησκείας ὡς παράγοντα συνοχῆς μεταξὺ ὁμοίων χωρῶν.³ Ἐνδεικτικὸ εἶναι καί τὸ συγχαρητήριο τηλεγράφημα πού ἀπέστειλαν πρὸς τὸ «God and Religion» ἡ ἐφημερίδα «New York Times» καί τὰ περιοδικὰ «Focus» καί «Spiegel». Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ «God and Religion» ἀπέστειλε καί τὸ Ἰδρυμα Ζάκ Ντελόρ, προσφέροντας χρηματοδότηση, ἀλλὰ ἡ προσφορὰ ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸν Ἅρ. Τερζόπουλο.

Καί συνεχίζει ἡ ἐφημερίδα «Τὸ Παρόν»:

«Ὁ Ἅρ. Τερζόπουλος, πού συναντήθηκε μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σπυρίδωνα, προχώρησε καί στήν ἀγορὰ ποσοστοῦ τῆς ἐφημερίδας «Πρωϊνή». Τέλος, συνεργασία μὲ τὰ περιοδικὰ τοῦ συγκροτήματος ξεκινᾷ καί

1. Σημ. συντ.: Διερωτώμεθα: Εἶναι σωστό ἕνας ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ χαίρεται ὅταν τὸ περιοδικὸ «στό τεῦχος 0 σπάει ἕνα ταμποῦ μὲ τὴν παρουσίαση ἑνὸς μεγάλου φακέλου σχετικὰ μὲ τὴν ἀμφιλεγόμενη προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου μὲ τίς ἐθνικιστικῆς του ἐξάρσεις»; Τὰ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ἀνήκουν στό «ἀδελφὸ» περιοδικὸ «Κλίκ». Ἀδελφὸ, γιατί καί τὰ δύο (God and Religion καί Κλίκ) ἐκδίδονται ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ κ. Ἅρῆ Τερζόπουλου.

2. Σημ. συντ.: Ἐάν τὰ ἀνωτέρω ἀνταποκρίνονται στήν πραγματικότητα, τότε ἡ δραστηριότητα αὐτὴ θυμίζει μᾶλλον ἀτζέντα ὑπουργοῦ ἢ προϋπουργοῦ, παρά ἐκδότου. Μήπως κάτι ἄλλο ἐπιδιώκεται;

3. Σημ. συντ.: Μόνον πού ἄλλοῦ (Κοσσυφοπέδιο) τὸν ρόλο αὐτὸν τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν ἀντίθετο ἀκριβῶς σκοπὸ.

ὁ Τζόρτζ Στεφανόπουλος⁴».

«God and Religion» II

Ἡ δικτύωση ὅμως εἶναι καί πρὸς τὴ Γαλλία. Ἐκεῖ κυκλοφορεῖ τὸ περιοδικὸ «Actualité des Religions», τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὸν εὐρύτερο ὄμιλο «Groupe des Publications de la Vie Catholique». Πρόκειται γιὰ ἕνα μηνιαῖο ἔντυπο θρησκευολογικοῦ ἐνδιαφέροντος, πού ἐκφράζει τίς ἀντιλήψεις καὶ θέσεις τοῦ Βατικανοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ παπικὸ περιοδικὸ δὲν κρύβει τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ «God and Religion», τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει «Ὁ ἀδελφός μας!» Καί συνεχίζει τὸ γαλλικὸ περιοδικό:

«Σκοπὸς τοῦ συγκεκριμένου περιοδικοῦ («God and Religion») εἶναι ἡ προώθηση τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου - καὶ θεολογίας, ἡ γνωριμία τοῦ ἀναγνώστη μὲ τὰ ἄλλα θρησκεῦματα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τίς τρεῖς ἀθρααμιτικές θρησκείες: τὸν Χριστιανισμό, μὲ τίς διαφορὰς ὁμολογίας του, τὸν Ἰουδαϊσμό καὶ τὸ Ἰσλάμ⁵. Ἰδέα τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀξιοποίηση τῆς πλούσιας παράδοσης τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τὸ τεῦχος θ σπᾶει ἕνα ταμποῦ μὲ τὴν παρουσίαση ἑνὸς μεγάλου φακέλου σχετικὰ μὲ τὴν ἀμφιλεγόμενη προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου καὶ τίς ἐθνικιστικὲς του ἐξάρσεις⁶».

Δέν εἶναι φυσικό, - τὴ στιγμή πού ἀμερικανοὶ ἀξιωματοῦχοι, γάλλοι παπικοὶ καὶ γερμανοὶ (περιοδικὰ «Focus» καὶ «Spiegel»), ὅπως καὶ τὰ περιοδικὰ «Ἐνημέρωσις» καὶ «Ἐπίσκεψις» τοῦ Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση, αἰσθάνονται τόσο ἀδελφικά καὶ ἄνετα μὲ τὸ περιοδικὸ «God and Religion», - στοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνες νά μὴν μυρίζεῖ ἡ ὑπόθεση τόσο καλά;

Διαχριστιανικὴ συμπροσευχὴ στὴ Θεσσαλονίκη.

Διαχριστιανικὴ συμπροσευχὴ, ὅπως κάθε χρόνο, ἔγινε τὸ Σάββατο 23 Ἰανουαρίου στὴ Θεσσαλονίκη στὸ ναὸ τῶν παπικῶν στὴν ὁδὸ Φράγκων. Μετέσχον Παπικοὶ, Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοὶ, Εὐαγγελικοὶ (Προτεστάντες) ἀλλὰ καὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὅπως διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα «Καθολικὴ» τῆς 23.2.1999:

«Ἀνέγνωσαν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ κ. Γ. Γούδας, πάστορας τῆς ἑλληνικῆς εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας (Ζαχαρίου Β' 14 - 17) στὴν ἑλληνικὴ, καὶ εὐθύς ἀμέσως στὴν

ἀρμενικὴ γλῶσσα ὁ π. Boghas Batlayan. Ἐπίσης τὴν περικοπή τῆς Ἀποκαλύψεως (κα' 1 - 7) ἡ κ. Βαῖτσα Τόμας στὴν ἑλληνικὴ, καὶ εὐθύς ἀμέσως στὴν ἀγγλικὴ ὁ π. Δαβίδ White. Τὸ Εὐαγγέλιο, κατὰ Ἰωάννην, ἀναγνώσθηκε στὴν ἑλληνικὴ ἀπὸ τὸν κ. Μιλτιάδη Κωνσταντίνου, τοῦ ΑΠΘ, καὶ στὴν τουρκικὴ ἀπὸ τὴν κ. Ἐλευθερία Πρελορέντζου. Τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ τὸν κήρυξε ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χαραλαμπίδης, τοῦ ΑΠΘ». Μετεῖχε ἐπίσης ὁ κ. Δαμιανὸς Δόικος, ὁμότιμος καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ καὶ πρόεδρος τῆς «Ἐταιρείας Οἰκουμενικῶν Μελετῶν καὶ Διορθόδοξης Πληροφόρησης».

«Στὸ τέλος τῆς συμπροσευχῆς ἔγινε ἀνασκόπηση τῆς 8ης γενικῆς συνέλευσης τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν πού συγκροτήθηκε στὴ Χαράρε, πρωτεύουσα τῆς Ζιμπάμπουε (πρῶην Ροδεσίας) τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ 3 ἕως 14 Δεκεμβρίου (1998), καὶ στὴν ὁποία συμμετεῖχαν οἱ κ.κ. καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ Πέτρος Βασιλειάδης καὶ Δήμητρα Κούκουρα.»

Καὶ καταλήγει τὸ δημοσίευμα:

- «Οἰκουμενικὴ⁷ συμπροσευχὴ διοργανώθηκε καὶ ἀπὸ τὴν γερμανόφωνη εὐαγγελικὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης στὸ Ἰνστιτοῦτο Γκαϊτε (GOETHE) τὴν Κυριακὴ 24η Ἰανουαρίου τὸ μεσημέρι μὲ τὴν παρουσία Εὐαγγελικῶν, Ἀγγλικανῶν, Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν».

Νανάγιο τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴ Μεγάλῃ Σύνοδο

Διαβάσαμε στὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» τῆς 12.3.99:

«Ἐνανάγησεν ἡ σύγκλησις τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὸ Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης ἀπὸ 1-8 Μαρτίου. Τὸ νανάγιο ἐλαβε χώραν λόγῳ τοῦ ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴν ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας, γεγονός τὸ ὁποῖον προεκάλεσε τὴν διαμαρτυρίαν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ οὐσιαστικῶς τὴν διάλυσιν τῆς συγκλήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς. Ὡς γνωστὸν, ἡ ἐξάρτησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀποτελεῖ ἄκανθαν εἰς τὰς σχέσεις τούτου μὲ τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν. Κατόπιν τούτου οἱ ἀποστα-

4. Σημ. συντ.: ὁ γνωστός πρῶην σύμβουλος τοῦ ἐρωτύλου Ἀμερικανοῦ Προέδρου.

5. Σημ. συντ.: σάν νά διαβάζουμε τὸν Μητροπολίτη Ἑλβετίας Δαμασκηνό.

6. Βλ. Περιοδικὸ «Κλίκα», Μάϊος '99, σελ. 58.

7. Σημ. συντ.: ἐννοεῖ οἰκουμενιστικὴ.

λέντες εκπρόσωποι τῶν Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν ἀνεχώρησαν οἴκαδε χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ σύγκλησις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς».

Ἐπίδομα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὶς οἰκογένειες πού θά ἀποκοῦν τρίτο παιδί

Διαβάσαμε στὴν ἐφημερίδα «Ἐστία» τῆς 13.3.99 τὸ ἀκόλουθο εὐστοχο σχόλιο:

«Δὲν καταλαβαίνουμε τὸ μένος Μουσουλμάνων καὶ ὀρθοδόξων βουλευτῶν κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιὰ τὸ ἐπίδομα πού θά χορηγῆ ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸ τρίτο παιδί. Πολὺ ὀρθῶς ἀπεφασίσθη νὰ βοηθοῦνται αἱ οἰκογένειαι, πού ἤδη εὐρίσκονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπίσης ὀρθότατα ἀπεφασίσθη τὸ μέτρον αὐτὸ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν Θράκην. Τὸ ἐπίδομα θά δίδεται ὡς κίνητρον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τρίτου παιδιοῦ. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ μουσουλμανικαὶ οἰκογένειαι τῆς περιοχῆς αὐξάνονται καὶ πληθύνονται καὶ ἄνευ ἐπιδόματος. Πέραν δὲ αὐτοῦ, ὅσοι... ἐξεγείρονται καὶ ζητοῦν νὰ δίδεται τὸ ἐπίδομα καὶ εἰς ἄλλοθρήσκους, ἅς σκεφθοῦν ἂν καὶ ποιὸν συμφέρον νὰ κατηγορηθῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ προσηλυτισμόν...».

In Gold we trust

«Ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Μπὶλ Κλίντον μὲ τὴν ἑναρξὴ τῶν βομβαρδισμῶν ἐναντίον τῆς Σερβίας (παραμονὴ Εὐαγγελισμοῦ) προέτρεψε τοὺς ἄμερικανοὺς νὰ προσευχηθοῦν γιὰ νὰ ἔχουν ἐπιτυχία οἱ βομβαρδισμοί». (Ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ πολέμου).

Σχόλιο: Οἱ ἀπ' αἰῶνος εἰδωλολάτρες φτιάχνουν ἕνα θεὸ πού ἐκφράζει τὴ φαντασία καὶ τὰ πάθη τους, ιδιαίτερα τὴν ἐπιθυμία γιὰ ἐξουσία καὶ χρῆμα καὶ σ' αὐτὸν, τὸν θεὸ-εἰδωλο στὴ συνέχειαι ὑποβάλλουν τὰ αἰτήματά τους. Ποιὰ σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ θεὸς αὐτὸς πού ἔφτιαξε μὲ τὴ φαντασία του ὁ κ. Κλίντον μὲ τὸν ζῶντα Θεὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μὲ «τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν»;

Τὸ «In God we trust» (=πιστεύουμε στὸ Θεὸ) πού ἀναγράφεται στὸ ἄμερικανικὸ δολλάριο, θά ἐξέφραζε πιστότερα τὴν πραγματικότητα, ἐὰν μετατρεπόταν σὲ «In Gold we trust» (=πιστεύουμε στὸ χρυσάφι).

Ἐγκληματίες ...καὶ Ἀνάσταση.

Τοῦ Χρήστου Γιανναροῦ.

«Ἡ μεταφυσικὴ εἶναι μιὰ σκέτη ἀνοησία ἂν τὴν προσεγγίσουμε σὰν νοητικὴ ἐρμηνεία, σὰν ἰδεολογία», γράφει ὁ Χρήστος Γιανναροῦς στὴν «Καθημερινή»

καὶ ἐπισημαίνει:

«Σὰν ἰδεολογία ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καταλήγει ἀναπότρεπτα στὸν «χριστιανισμό» τοῦ προέδρου Κλίντον, στίς σφαγές γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ «ἄνθρωπισμοῦ». Μπορεῖ ἄνετα νὰ συνυπάρχει μὲ τὸ τυφλὸ ρατσιστικὸ μένος τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν γιὰ τοὺς Σέρβους, μὲ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ψέμα τῆς «πληροφόρησης» τοῦ CNN πού χαννώνει τὶς συνειδήσεις. Τέτοια «πίστη» στὴν Ἀνάσταση ἢ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τιμότητα δικαίως τὴν ἀποστρέφεται. Χίλιες φορές προτιμότερη ἢ ἀποδοχὴ τοῦ παραλόγου, τὸ ἀ-νόητο τῆς ὑπαρξῆς, τοῦ κόσμου, τῆς Ἱστορίας, παρά οἱ παιδαριωδιές τῶν ἰδεολογικῶν ἐπιχρισμάτων τῆς κτηνωδίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Προτιμότερος ὁ ἄθεος Στάλιν, παρά οἱ «θεοφοβούμενοι» τοῦ τύπου τοῦ Μπλέρ, τοῦ Σρέντερ, τοῦ Σιράκ».

(«Ἐλευθεροτυπία» 13 Ἀπριλίου 1999)

«Ἀπάνθρωπη... ἢ διακοπὴ τῶν βομβαρδισμῶν»

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐδήλωσε ὁ γνωστὸς πλέον ἄμερικανὸς στρατηγὸς Κλάρκ, ἀνώτατος διοικητὴς τῶν ἄμερικανοαποικιακῶν δυνάμεων στὴν Εὐρώπη καὶ συντονιστὴς τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Σερβίας, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι ἡ διακοπὴ τῶν βομβαρδισμῶν ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Πάσχα θά ἔδινε τὴν εὐκαιρία στὸν «ἐγκληματῆ Μιλόσεβιτς» νὰ ἀνασυντάξῃ τὶς δυνάμεις του!

Ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ἡ ὑποκρισία τῶν ἰσχυρῶν προκειμένου νὰ ἐπιβάλλουν τὰ θελήματά τους. Σήμερα ὅμως ἡ ὑποκρισία αὐτὴ δὲν γνωρίζει ὅρια. Ἔχουμε ἐδῶ τὴν περίπτωσι τῆς πλήρους ἀντιστροφῆς τῆς ἠθικῆς. Ἡ νέα ἀντεστραμμένη ἠθικὴ, πού ἐφαρμόζουν στὴν πράξῃ οἱ ἰσχυροὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων», ἔχει ἐκφρασθεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ νεοσατανισμοῦ Ἄγγλο μάγο Ἄλιστερ Κρόουλυ ὡς ἐξῆς: «Κάνε ὅ,τι θέλεις· αὐτὸς εἶναι ὁλος ὁ νόμος».

Ἀνάγκη ἐπαγρυπνήσεως

Ἡ συνήθως πολὺ καλὰ πληροφορημένη ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» τῆς 27 Ἀπριλίου 1999 σὲ ρεπορτάζ Π. Μπουλούκου μὲ τίτλο «Ἐρχεται καὶ ἡ ἠλεκτρονικὴ «ταυτότητα» μεταξὺ ἄλλων ἀναγράφει καὶ τὰ ἐξῆς γιὰ τὴν «ἀνάγκη μᾶς «ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας», πού οἱ εἰδικοί τώρα ἀποκαλοῦν ἠλεκτρονικὴ ὑπογραφή:

«Ἐνα εἶδος δηλαδὴ ὑπογραφῆς γιὰ νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἠλεκτρονικὴ συναλλαγὴ ἢ πράξῃ ἐνὸς προσώπου ἢ φορέα. Αὐτὸ ἦταν καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ κρισιμότερα θέματα πού συζήτησαν οἱ ὑπουργοὶ Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Κοινότητος στὴ σύνοδό τους στὸ Λουξεμβούργο. Ἐκεῖ ἀποφασίστηκε ἡ ἔκδοσις κοινοτικῆς ὁ-

δηγίας που θα περιέχει το πλαίσιο στο οποίο θα κινούνται οι χώρες-μέλη για τις ψηφιακές υπογραφές και την κρυπτογράφηση.

Ο ύφυπουργός Μεταφορών και Έπικοινωνιών κ. Ν. Σαλαγιάννης μιλώντας προς «Το Βήμα» εξήγησε ότι η ηλεκτρονική υπογραφή θα είναι μία άλυσίδα στοιχείων που δημιουργούνται χρησιμοποιώντας μία προσωπική «κλειδα», ένα είδος κωδικού.

Αντίστοιχα θα υπάρχει και μία δημόσια «κλειδα» που θα χρησιμοποιείται για τη διαπίστωση ότι η ηλεκτρονική υπογραφή κάποιου προσώπου ή φορέα δημιουργήθηκε με την υπογραφή της ιδιωτικής «κλειδας» που αντιστοιχεί στον υπογράφοντα.»

Σχόλιο: Υπάρχει μιά ασάφεια στο κείμενο ή οποία δεν είναι τυχαία.

Οί έντεταλμένοι από το Διευθυντήριο των Βρυξελλών να εφαρμόσουν και στην Ελλάδα το ηλεκτρονικό φακέλωμα μέσω ηλεκτρονικών ταυτοτήτων, γνωρίζουν ότι θα υπάρξουν πολλές αντιδράσεις. Γι' αυτό και δεν αποφασίζουν να προχωρήσουν. Γι' αυτό και οι πιέσεις από έξω (βλ. και το επόμενο σχόλιο για την επίσκεψη αντιπροσωπείας Έθραιών στον Πρωθυπουργό για το ίδιο θέμα).

Οί Έθραϊοί πιέζουν για ηλεκτρονικές ταυτότητες.

Διαβάσαμε στην εφημερίδα «Ελεύθερος Τύπος» της 13.3.99 τα ακόλουθα, γραμμένα από τον γνωστό και έγκυρο εκκλησιαστικό συντάκτη Γ.Ν. Παπαθανασόπουλο:

«Η διαγραφή του θρησκευόμενου στις νέες ταυτότητες είναι κύριος στόχος του έθραϊοαμερικανικού λόμπι. Πολυπληθής ομάδα εκπροσώπων των Έθραϊοαμερικανών θρίσκεται στην Ελλάδα και χθές το μεσημέρι επισκέφθηκαν τον πρωθυπουργό στο Μέγαρο Μαξίμου, στον οποίο έθεσαν το θέμα. Η επιχειρηματολογία των Έθραϊών της Αμερικής στηρίζεται στο ότι είναι ευαίσθητοι στα θέματα του ρατσισμού και πιστεύουν ότι η αναγραφή του θρησκευόμενου στις ταυτότητες μπορεί να οδηγήσει σε περιθωριοποίηση των θρησκευτικών μειονοτήτων, και επομένως, και της έθραϊκής.»

Η παρουσία τόσο μεγάλης ομάδας Έθραϊών, που

ήρθαν ειδικό ταξίδι από την Αμερική για τις νέες ταυτότητες, προκάλεσε στους κυβερνητικούς παράγοντες έντύπωση, με το δεδομένο μάλιστα ότι στα 10,5 εκατομμύρια Έλλήνων πολιτών οί Έθραϊοί στο θρήσκευμα δεν ξεπερνούν τις τρεις χιλιάδες και οί περισσότεροι από αυτούς κατέχουν διακεκριμένες θέσεις κυρίως στον επιχειρηματικό κόσμο της χώρας.

Σημειώνεται ότι ο κ. Αμπντελφατάχ Αμόρ, ειδικός απεσταλμένος της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ, ύστερα από επίσκεψη και έρευνά του στην Ελλάδα, από τις 18 έως τις 25 Ιουνίου 1996, συνέταξε έκθεση προς το γ.γ. του Διεθνούς Οργανισμού Κόφι Ανάν, στην οποία αναφέρει την κατάσταση των θρησκευτικών μειονοτήτων στη χώρα μας.*

Όπως, λοιπόν, σημειώνει στη συγκεκριμένη έκθεση, «θεωρεί απόλυτα ικανοποιητική την κατάσταση της έθραϊκής μειονότητας στο θρησκευτικό και γενικά σε όλους τους τομείς. Ωστόσο, η έθραϊκή κοινότητα συμφωνεί με τις άλλες θρησκευτικές μειονότητες στο θέμα της αναφοράς του θρησκευόμενου στις αστυνομικές ταυτότητες, ως πιθανή πηγή διακρίσεως. Ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ επαναλαμβάνει τη σύστασή του, όσον αφορά στη νομοθεσία για τις αστυνομικές ταυτότητες».

Και συνεχίζει ο κ. Γ. Ν. Παπαθανασόπουλος:

«Όπως είναι γνωστό, η Ορθόδοξη Εκκλησία διαφωνεί ριζικά με τη διαγραφή του θρησκευόμενου και κατ'επανάληψη έχει θέσει το θέμα στην κυδέρνηση. Από την άλλη είναι απόλυτως αντίθετη σε οποιασδήποτε μορφής ρατσισμό. Αλλά, κατά την άποψη των εκπροσώπων της Εκκλησίας, η αναγραφή του θρησκευόμενου είναι ουσιαστικά προαιρετική, αφού ό,τι δηλώσει ο πολίτης αναγράφεται κι επομένως μπορεί να μπει και παύλα για κείνον, που δεν θέλει να δηλώσει θρήσκευμα.»

Έχει, επίσης, αποδειχθεί ότι είναι ανεξάρτητη από τις φυλετικές διακρίσεις, αφού επί 100 χρόνια, που υπάρχουν ταυτότητες, και αναγράφεται το θρήσκευμα δεν υπήρξαν ρατσιστικά φαινόμενα στην Ελλάδα. Αντίθετα, σε άλλες χώρες, στις οποίες δεν αναγράφεται το θρήσκευμα, οί θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες

* Σημ. συντ.: Η έκθεση αυτή και ο συντάκτης της Αμπντελφατάχ Αμόρ έχουν κατηγορηθεί και δικαίως- ότι μεροληπτούν καταφανώς κατά της Ελλάδος με σκοπό να παρουσιάσουν τη χώρα μας ως μη σεβόμενη -δήθεν- τα δικαιώματα των μειονοτήτων.

Και μόνο το γεγονός ότι ο κ. Αμόρ έμεινε στην Ελλάδα το μεγάλο διάστημα... της μίας έβδομάδας, δείχνει το πόσο σοβαρή και αμερόληπτη μπορούσε να είναι η έκθεση του. Πότε πρόλαβε και διεπίστωσε όλα αυτά για τα οποία μās κατηγορεί; (καταπίεση μουσουλμάνων κ.λ.π.)

Πάλι καλά λοιπόν που ο μεροληπτός κατά της Ελλάδος κ. Αμόρ, δεν γράφει ότι και οί Έθραϊοί έδω καταπιέζονται!

Αλλά για το γεγονός ότι οί ύπαρκτες και ανύπαρκτες μειονότητες χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία «Νέας Τάξεως Πραγμάτων» γράφουμε άρχετα και σε άλλες στήλες του περιοδικού.

υπέστησαν ἢ και ὑφίστανται σοβαρές σέ θάρους τους διακορίσεις...»

Και συνεχίζει τὸ δημοσίευμα:

«Έχει επίσης ὑποστηριχθεῖ ἀπὸ τὸν σεβ. μητροπολίτη Καταβρύτων κ. Ἀμβρόσιο ὅτι, ἐφόσον τὴν ἀναγραφή τοῦ θρησκευάματος στίς ταυτότητες ἐπιθυμεί ἢ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ λαοῦ, αὐτή θά καταπιεστεῖ και θά ταπεινωθεῖ, σέ περίπτωση, πὸν ὑλοποιηθεῖ ἢ ἐπιθυμία τῶν πολὺν μικρῶν σέ ἀριθμὸ πιστῶν θρησκευτικῶν μεινοτήτων και ἐπικρατήσει ἢ δική τους ἄποψη.

Ἄλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς παράγοντες, πὸν προωθοῦν τὴν κατάργηση τοῦ θρησκευάματος στίς νέες ταυτότητες προστέθηκε ἀπὸ χθές και ἡ πίεση τῶν Ἑβραιοαμερικανῶν, πὸν εἶναι γνωστοὶ για τὴν ἐπιρροή, πὸν ἀσκοῦν στήν ἀμερικανική κυβέρνηση. Ἡ ἐλληνική κυβέρνηση αὐτὸν τὸν καιρὸ δέχεται προπαγανδιστικές σέ θάρους της ἐπιθέσεις ἀπὸ τὴν Τουρκία ὅτι «στηρίζει τὴν τρομοκρατία» και ἡ ἀμερικανική κυβέρνηση δέχεται ὅτι «ὑπάρχουν προσβλήματα». Ἐπίσης, δέχεται συστάσεις ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, σχετικὰ μὲ τις νέες ταυτότητες και τὴν εἴσοδο τῶν στοιχείων Ἑλλήνων πολιτῶν στήν κεντρική μονάδα μὲ τὴ Συνθήκη Σένγκεν.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη ἔγκυρων πολιτικῶν παρατηρητῶν, εἶναι λοιπὸν σέ προφανή κατάσταση ἀδυναμίας και θέλει νὰ δείξει στοὺς ἰσχυροὺς παράγοντες τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅτι εἶναι «τὸ καλὸ και ὑπάκουο παιδί της Δύσης». Σημειώνεται ὅτι για τις ταυτότητες θά

εἶχε ἤδη ἀποδεχθεῖ τις εἰσηγήσεις ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ και τὸ ἐσωτερικό, για ἀφαίρεση τοῦ θρησκευάματος, ἀν δὲν ὑπολόγιζε τὴν ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, φαίνεται ὅτι τὰ περιθώρια ἔχουν στενέψει και οἱ Ἑβραιοαμερικανοὶ ἐπισκέφθηκαν τὸν κ. Σημίτη τὴν κατάλληλη ὥρα».

Αὐτὰ ἀναφέρει τὸ δημοσίευμα τοῦ κ. Γ.Ν. Παπαθανασόπουλου.

Ἐμεῖς πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι τὸ μείζον δὲν εἶναι ἢ ὑποχρεωτική ἢ ἐθελοντική ἀναγραφή ἢ μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευάματος στίς μελετώμενες ἠλεκτρονικές ταυτότητες, ἀλλ' αὐτὲς οἱ ἴδιες οἱ ταυτότητες.

Ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία θά πρέπει νὰ ζητοῦμε ὄχι ἀπλῶς ἐξακολούθηση τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευάματος, ἀλλὰ και διατήρηση τῶν κλασικῶν δελτίων ταυτότητος και ὄχι εἰσαγωγή ἠλεκτρονικῶν. Κι' αὐτὸ για τὸν λόγον ὅτι οἱ ἠλεκτρονικές συνεπάγονται δυνητική καταστρατήγηση τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου, κυρίως στήν περίπτωση κατὰ τὴν ὁποία θά χρησιμοποιηθεῖ Ἐνιαῖος Κωδικὸς Ἀριθμὸς Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.), ἀλλὰ και προσβολὴ ἐπίσης τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεώς μας στήν περίπτωση πὸν θά χρησιμοποιηθεῖ σ' αὐτὲς ὁ δυσώνυμος ἀριθμὸς 666 τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἄς ξαναδιαβάσουμε τις ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ Συνοδικές ἐγκυκλίους και ἄς ἔχουμε τὴν καλὴν ἀνησυχία και ἐπαγρύπνηση, ὥστε νὰ ἀποτρέψουμε ὅσα οἱ σκοτεινές δυνάμεις ἀπεργάζονται ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Ἐθνους.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)

Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254

Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην

Τ.Θ. 18407

540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἢ ἀναδημοσίευση,
ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἢ πηγή προελεύσεως.